

Mgr. a MgA. Eva Vápenková

malířka, grafička, restaurátorka, historička umění

20. 11. 1979 narozena v Praze

2003–2009 Ústav pro Dějiny umění Filosofické fakulty
Univerzity Karlovy v Praze

2009–2015 Akademie výtvarných umění v Praze,
ateliér Restaurování, prof. Karel Stretti, 2009–2013,
ateliér Grafika I, prof. Jiří Lindovský, 2013–2015

28. – 29. 4. 2014 workshop Kamenopis na AVU v Praze

24. – 31. 10. 2014 sympozium Linorytu, Klenová

2014 Ladislav Čepelák, Studentská grantová soutěž,
specifický vysokoškolský výzkum,

realizovaná publikace Proměny krajinného motivu

2015 Ateliérová cena

Od roku 2016 členkou Sdružení českých umělců grafiků Hollar

2016 přehlídka Komorní grafiky, cena Nadace Hollar

2018 narození syna Vojtěcha

mobil: 737 951 290

e-mail: caminoenvacio@gmail.com

www.eva-vapenkova.com

www.galerie-sumperk.cz

Muxia (finis terrae), 2015, 114 x 145 cm, barevné tuše

EVA VÁPENKOVÁ

FINIS TERRAE

6. 2. – 3. 3. 2019

GALERIE JIŘÍHO JÍLKA, SADY 1. MÁJE, ŠUMPERK
ZAHÁJENÍ VE STŘEDU 6. ÚNORA V 18.00 HODIN
OTEVŘENO DENNĚ OD 13.00 DO 18.00 HODIN
NA ZAZVONĚNÍ V RECEPCI PENZIONU G

S PODPOROU GRANTU MINISTERSTVA KULTURY A OLOMOUCKÉHO KRAJE

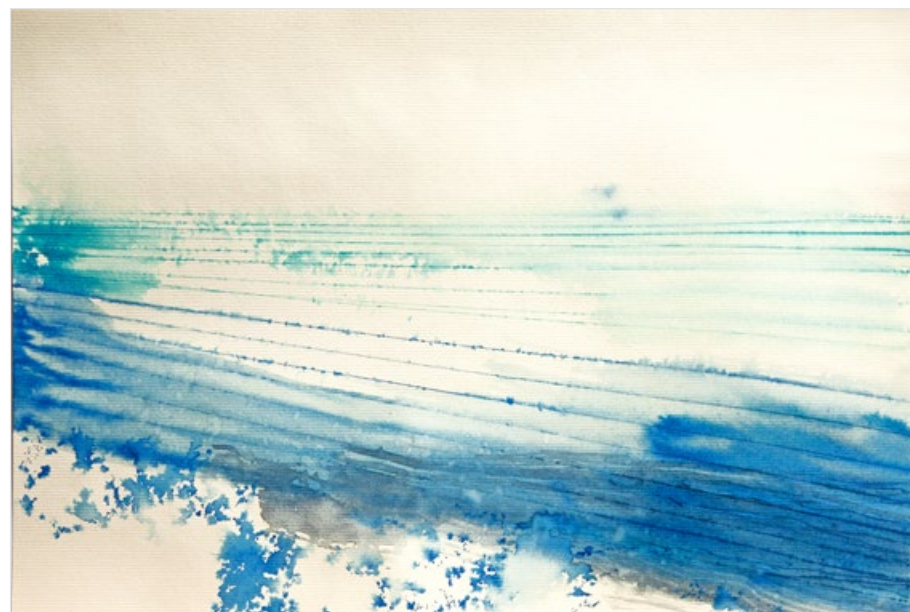
In Principio, 2017, 7,5 x 10 cm, strukturální tisk, monotyp

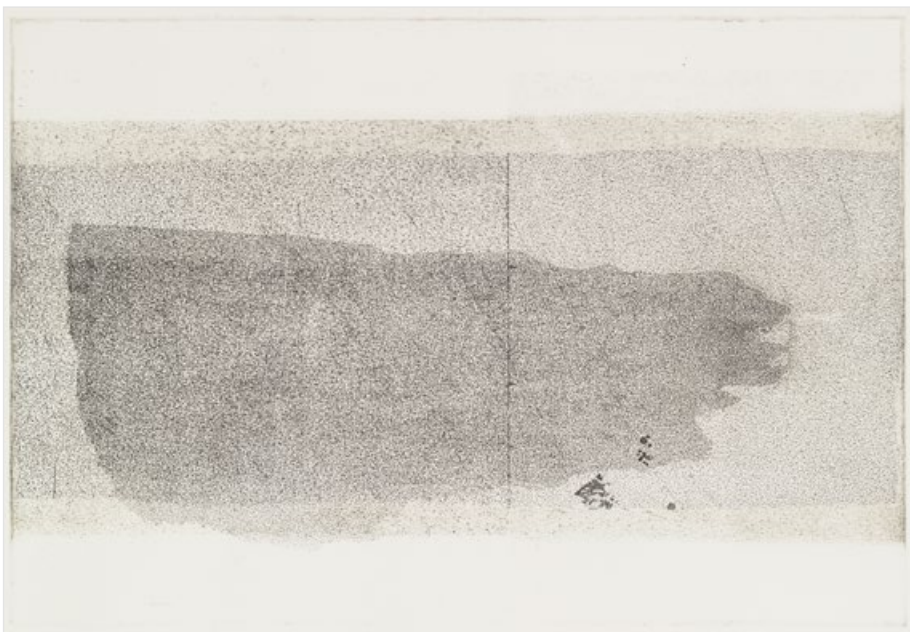
Z cyklu Horizonty, 2013, 35 x 50 cm, tuš

Z cyklu Prázdnota, 2015, 50 x 89 cm, rezerváž

Z cyklu Prázdnota, 2014, 35 x 50 cm, barevné tuše

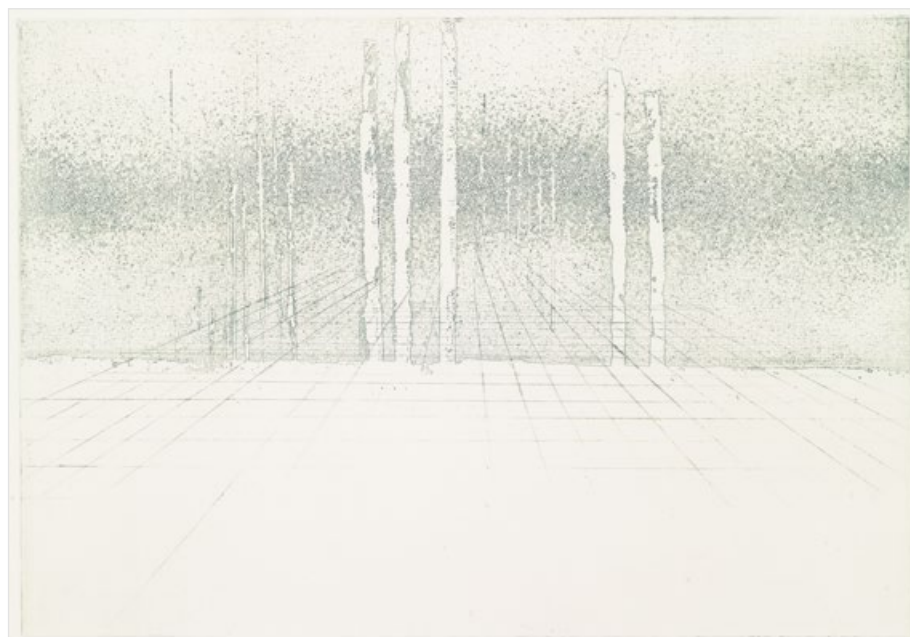
Vrstva, 2014, 34 x 50 cm, lept

Penetratio, 2014, 70 x 100 cm, tuš, tužka

Bouře, 2014, 34 x 50 cm, lept

Prostor, 2015, 34 x 50 cm, lept

„Bezejmenné je počátkem nebe a země, pojmenované matkou všech rodičích se věcí.“ (Tao)

Jestli je předchozí výstava ukázkou toho, čemu se říká „horror vacui“ a snad je i Zbyňkovým strachem z prázdné plochy, tady naopak spoluvypovídá výmluvným tichem „prázdnoty“, která je tu v duchu východních nauk úplností. Ubíráním z motivu až na dřevň dobírá se Eva Vápenková jádra výpovědi zrozené ze setkání s živou krajinou v bytostném vztahu dvojice Já-Ty; ve spolubytí s přírodou tváří v tvář v její celistvosti. V průběhu jejího uskutečňování vylučováním všeho přebytkového z mysli i z plochy papíru svobodně vane tu její duch - dech finis terrae už ve způsobu myšlení, v citění a porozumění, bez rozlišování jmény poutaných jednotlivostí. Východiskem je sám pracovní postup, někdy i náhodný. Così beze jména noří se z něho a stává se tak něčím určitějším. Často je tu horizontem krajiny, vymezením jejího prostoru, šíře, výšky a hloubky, místa a míry věci v ní. Je svorníkem nebe a země.

A přece všechno dál zůstává otevřené. Je tu „snem o krajině“ a zachovává si volnost: „Na tento svět jevů je dobré dívat se jako na hvězdu, na mámení oka, svit lampy, jako na přelud, na rosu, pěnu na vodě, jako na sen, světlo blesku, jako na oblak...“ (závěr Diamantové sůtry).

Připomíná mi to pozdní kresby Michala Ranného (1946–1981) nebo jim blízké vize Boštíkovy (1913–2005), jejich přirozenou jednotu jedinečného s vesmírným v průzračně ryzí výpovědi. V prorůstání obojího a ve splynutí s krajinou v sebezapomnění na ni kresbou a grafikou Eva Vápenková očividně navazuje.

Miroslav Koval

Z cyklu Prázdnota, 2014, 50 x 35 cm barevné tuše